

Χρειάζεται κάποια ευελιξία....

Ύστερα από εικοσιτρία χρόνια ημικατοχής και αβεβαιότητας, έχουμε για άλλη μια φορά μπει σε μια νέα φάση εκ του σύνεγγυς συνομιλιών, που σκοπόν έχουν τη δημιουργία των προϋποθέσεων απευθείας συνομιλιών, μεταξύ του Προέδρου Κληρίδη και του κ. Denktas.

Παρόλο που φορείς αυτής της πρωτοβουλίας εμφανίζονται βασικά οι Βρετανοί, τούτο δε γίνεται ερήμην των δυο άλλων σημαντικών κέντρων αποφάσεων, εκείνων της Αμερικής και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που για κάποιους λόγους που ενδεχομένως σχετίζονται με την Τουρκία, φαίνεται να μη θέλουν να εμφανιστούν στο προσκήνιο σ' αυτό το στάδιο εμπλοκής, παρόλο που δεν είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς που βρίσκεται η άκρη του νήματος.

Από τα πολλά πήγαινε-έλα ορισμένων προσώπων, όπως για παράδειγμα του Sir David Hannay και του κ. Feyssef, αλλά και τις πολυάριθμες προς αρκετές κατευθύνσεις επαφές που προηγήθηκαν, είναι η εκτίμησή μας ότι πρόκειται για τη σοβαρότερη προσπάθεια που εκδηλώνεται τα τελευταία χρόνια, τόσο από πλευράς εύρους των ουσιαστικά διαπλεκομένων μερών, όσο και της επιμονής και του βαθμού προετοιμασίας και επιμονής, που προηγήθηκαν.

Εξού, αν παρελπίδα κι' αυτή η προσπάθεια δεν ευοδωθεί, πολύ φοβούμαστε ότι το Κυπριακό θα περιπέσει σε μια μακρά διάρκεια επικίνδυνης νάρκης, με κυρίαρχο στοιχείο την απαγοήτευση του διεθνούς παράγοντα και την επακόλουθη αποθράσυνση της Τουρκίας. Ακόμα, θα συνεχιστεί η ξέφρενη πορεία των εξοπλισμών στην περιοχή, ενώ ο διαβρωτικός εθνικισμός μέσα στην Κύπρο, θα συνεχίσει να καλπάζει.

Όσο κι' αν θα το θέλαμε, δεν αναμένεται ότι η λύση που θα μπορούσε να επιτευχθεί, με τα δεδομένα που όλα αυτά τα χρόνια έχουν συσσωρευτεί στο διαπραγματευτικό τραπέζι, θα είναι δίκαιη για την ελληνοκυπριακή πλευρά, ενώ ταυτόχρονα δε θα φαντάζει δίκαιη και για την τουρκοκυπριακή. Όσο παράδοξο και αντιφατικό κι' αν φαίνεται από πρώτη άποψη κάτι τέτοιο, δε θα πρέπει να είναι δύσκολο να γίνει αντιληπτό, αν αναλογιστεί κανείς τις διεργασίες που έχουν γίνει και στις δυο κοινότητες τα τελευταία 24 χρόνια και όχι μόνο ...

Επομένως χρειάζεται κατά την άποψή μας η ύπαρξη οράματος, τέτοιου που να ενισχύσει την εικόνα μιας ευνοϊκής προοπτικής και θα αποδυναμώσει την καχυποψία που έχουν επισσωρεύσει τα 23 τόσα χρόνια της κατοχής και οι ενδείξεις των προθέσεων της Τουρκίας. Κάτι τέτοιο θα επιτρέψει κάποια ευελιξία στις θεωρήσεις μας και κάποια ενδεχόμενη αναπροσαρμογή στις θέσεις μας, τη στιγμή που πιστεύουμε ότι, όχι μόνο έχουμε εξαντλήσει αλλά και ξεπεράσει τα περιθώρια ασφαλείας. Η σκέψη αυτή δεν εδράζεται σε οποιαδήποτε αίσθηση αφροσύνης ή ηττοπάθειας αλλά στην εκτίμηση ότι αν αφεθούν κάποια παράθυρα ανοικτά, η λύση θα μπορέσει σταδιακά να εξελιχθεί προς την κατεύθυνση του ευκαίσιου, σε αντίθεση

με τη μέχρι τώρα πορεία που τείνει να παγιώσει το διαχωρισμό και να εμπαιδώσει την τουρκική κυριαρχία στα κατεχόμενα.

Τούτο θα μπορούσε να επιτευχθεί, δεδομένου ότι θα διασκεδαστούν τα σημερινά αισθήματα ανασφάλειας και καχυποψίας, όχι μόνο με την επίδειξη καλής διάθεσης αλλά και την εισαγωγή μελλοντικά, των κατάλληλων - οικονομικών κατά κύριο λόγο - μηχανισμών, που με την προσήλωση στο όραμα μιας ανεξάρτητης πατρίδας και την επίδειξη σωφροσύνης και επιμονής, θα διαφυλάξουν το κυπριακό σκάφος κατά τη διάρκεια του πλου του, από τους σκόπελους των διεθνών συμφερόντων.

Ως εκ τούτου είναι η γνώμη μας ότι, η κατά γράμμα εμμονή στις μέχρι τώρα θεωρήσεις μας, δε θα πάρει τις συνομιλίες πολύ μακριά. Αντίθετα, χωρίς απομάκρυνση από την απαιτούμενη περίσκεψη, όταν συνομιλούμε σήμερα, θα πρέπει να βρούμε τη δύναμη νάχουμε μπροστά μας το όραμα της αυριανής Κυπριακής Πολιτείας, από την οποία θα απουσιάζουν η μισαλλοδοξία, η καχυποψία και ο σωβινισμός και οι αντικρύσεις - μέσα πάντα στα πλαίσια του πραγματισμού - θα είναι ανθρώπινες.

ΝΕΟΚΥΠΡΙΑΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

6/04/97